

[Ivar Nørgaard]

tiet – det er noget, som det nuværende formandskab arbejder med, og som det danske formandskab i høj grad kommer til at arbejde med efter den 1. januar 1993. Det skyldes bl.a., at en masse af disse ting er procedurer, som man selv kan vedtage i sine egne fora, således at f.eks. ministerrådene og Det Europæiske Råd kan anlægge nogle andre forretningsmetoder end hidtil, hvis formandskabet kan få overtalt medlemmerne til det, og det bliver selvfølgelig en af den danske regerings opgaver i det halve år, hvor Danmark har formandskabet.

Englænderne er allerede i gang med dette arbejde, når det drejer sig om nærhedsprincippet, men vi skal i særlig grad tage os af åbenhedsprincippet, og her kan vi praktisere en anden metode, end de øvrige lande bruger. Vi ved jo, at der er tradition her i Danmark for betydelig mere åbenhed i vores måde at administrere politik på, end tilfældet er i andre lande.

Men ud over de ting, statsministeren nævnte, indeholder det såkaldte nationale kompromis eller forlig jo også helt konkrete punkter, hvor vi ønsker særordninger for Danmark, og det er bestemt ikke korrekt, som fru Pia Kjærsgaard hævder, at det er det samme, som allerede står i Maastrichttraktaten.

Hvis vi tager punkterne ét for ét, vil man kunne se, at der naturligvis er forskel. Når det drejer sig om spørgsmålet om forsvarssamarbejde, indeholder Maastrichttraktaten en hensigtserklæring om, at det udenrigs- og sikkerhedspolitiske arbejde skal videreudvikles i en forsvarsdimension, og at man skal tage stilling til den konkrete udmøntning af denne forsvarsdimension i 1996. Vi siger nu, at vi ikke vil deltage i denne forsvarsdimension, vi vil ikke være medlem af Vestunionen, og vi tager stilling til denne sag her og nu. Det er noget helt nyt. Hvis vi havde sagt ja til Maastrichttraktaten, skulle vi have taget stilling til spørgsmålet i 1996 og afgøre, om vi ville det ene eller det andet, og det var rent faktisk det eneste, der stod om den sag i Maastrichttraktaten.

Med hensyn til den tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union er det sådan, at ifølge den nuværende Maastrichttraktat og den protokol, vi har fået, kunne vi sige i 1996, at vi finder ikke, at betingelserne er til stede for

at gå ind i den tredje fase. Det, der sker nu, er, at Danmark allerede nu siger definitivt nej til at gå ind i den tredje fase. Efter Maastrichttraktaten kunne vi jo også have sagt ja, hvis vi ville ind i den, men det siger vi altså nej til nu.

I spørgsmålet om unionsborgerskabet siger vi, at vi ikke ønsker at anvende dette begreb. Det engelske ord citizenship, som er nævnt i traktaten, oversættes til dansk som statsborgerskab, og derfor opfatter folk ordet som unionsstatsborgerskab, altså noget, der træder i stedet for et nationalt statsborgerskab. Vi har villet præcisere, at det ønsker vi ikke, også fordi det understreger det, vi ønsker at få fjernet gennem vores tilslutning til Maastrichttraktaten, nemlig det føderale eller unionsagtige i hele aftalen.

Endelig er det helt centralt, at vi nu fastslår og fastholder, at for Danmarks vedkommende vil det politimæssige og retlige samarbejde hverken nu eller i fremtiden komme til at foregå som et kommunitært samarbejde, som Kommissionen skal deltage i. Det skal forme sig som et samarbejde mellem selvstændige regeringer, det er vi i høj grad tilhængere af.

Jeg mener altså, at Fremskridtspartiets vurdering af denne traktat er ganske forfejlet, og det må da også give stof til eftertanke hos Fremskridtspartiet, at det er præcis de modsatte synspunkter, som gør sig gældende, når andre landes regeringer og parlamenter har lidt vanskeligt ved at acceptere, at vi får en særordning. Personlig tror jeg, det ender med, at vi får en særordning, fordi de andre lande ikke ønsker at holde Danmark ude fra EF-samarbejdet, når de er klar over, at der er så stor tilslutning i Danmark til det almindelige EF-samarbejde. Og det forstår jeg også at Fremskridtspartiet er tilhænger af.

Jeg skal slutte af med på vegne af samtlige Folketingets partier minus Fremskridtspartiet at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget fastslår, at dokumentet »Danmark i Europa« – det nationale kompromis – er grundlaget for forhandlingerne i EF om en aftale mellem Danmark og de øvrige EF-lande.

En sådan aftale respekterer udfaldet af folkeafstemningen og er udtryk for reelle indholdsmæssige ændringer i forhold til det